

ЛЕСЯ ОЛЕНДІЙ

РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ ОДНОГО ЖИТТЯ

Два роки далеко від рідного дому. Подвійне життя і одна правда — мовчазна правда українки в Генуї, чужинки на чужій землі...

Її ДРУЖБУ стерто зі світу, де балом заправляють гроші.

Її КОХАННЯ набуло обрисів трикутника.

Її СКАРБ — неконвертована валюта жінки при надії.

Скільки пригод вестимуть її до мудрості, якої годі й шукати за горами та морями? Мудрості, яка звила гніздо під дахівкою її старої буковинської садиби.

Сповнений віри, любові й сподівань, цей роман створений за сценарієм до україно-італійської кінострічки, що отримала відзнаку «Найкращий український повнометражний фільм» на Одеському кінофестивалі влітку 2016 року. Історії тисяч заробітчанок — у долі сорокарічної Дарини, яка повертається з Італії до рідного села на Буковині...

ЛЕСЯ ОЛЕНДІЙ

ГНІЗДО ГОРЛИЦІ

ГНІЗДО ГОРЛИЦІ

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2275-5

9 786171 222755

ЛЕСЯ
ОЛЕНДІЙ

ЛЕСЯ ОЛЕНДІЙ

ГНІЗДО ГОРЛИЦІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
О-53

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Фотограф і дизайнер обкладинки *Дар'я Тищенко-Журавель*

- © ТОВ «ІнсайтМедіа» продюсерський центр, 2016, власник майнових прав на Сценарій «ГНІЗДО ГОРЛИЦІ»
- © Тарас Ткаченко, 2016, автор Сценарію «ГНІЗДО ГОРЛИЦІ»
- © Олендій Л. Л., 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

ISBN 978-617-12-2275-5

Щастя, а де ти живеш? Горлиці, скажіте!
Вівці у полі пасеш? Голуби, звістіте!¹

Григорій Сковорода

¹ Переклад зі староукраїнської Валерія Шевчука.

ЗУСТРІЧ

«За кілька хвилин ми запропонуємо вам гарячі й холодні напої...» Голос у мікрофоні обірвав її думки. Вона трішки зголодніла і їй про це нагадали. Через п'ять хвилин стюардеса вкочує у салон високого металевого возика, повільно рухаючись з ним уперед. Дарина висовує голову в прохід, зазираючи, що пропонують. Стюардес дві. Одна наливає пасажирам чай і каву. Друга подає маленькі пляшечки з водою, чипси, шоколадні батончики. Оплачуваний сервіс у євро або в гривнях.

Шарудять паперові обгортки. Але ніщо з літакового перекусу не викликає в Дарини апетиту. «Пирогів зі шкварками та смаженою цибулею і... горня козячого молока? — О, так!» — запитує себе і собі ж відповідає, ковтаючи слину. Чекати на такий-таку обід-вечерю залишилося вже зовсім недовго. Щонайбільше до завтра. Але це вже ніщо. А щоб заморити хробака голоду, намацує на колінах маленьку торбинку. Розщіпає замочок і, не зазираючи всередину, навгад витягує звідти три шоколадних яйця вполовину меншого розміру за перепелині. Розгортає позолотки і задоволено їсть.

Літак легко пливе по небу, розрізаючи металевими крилами блакитно-білосніжний простір. Дарина роздивляється в ілюмінатор небесні полонини, подекуди

схожі на вкриті сніговою периною підгір'я рідних Карпат.

Заколисана монотонним похитуванням металевого птаха, задрімала. Приснилися їй звивиста Виженка й бурхливий Черемош. Іде вона берегом знайомих з дитинства річок і очей не може відвести від стрімкої течії кришталєво-прозорих вод. Вбирає зором і слухом краєвиди й шум Виженецьких водоспадів.

«За кілька хвилин наш літак перетне небесний простір України», — голос пілота миттєво висмикує її з видінь. Одразу ж забуває про сон. Батьківщина. Розхвилювалася. Очі зволожилися від надміру почуттів. Невідомо звідки виринає передчуття чогось важливого, що відбувалося без неї у житті її найрідніших. Аби тільки усі живі-здорові, а що відвикли одне від одного... якось дійдуть ладу. Якось? Мусять поладнати, повинні порозумітися, бо тільки думки про них і любов до них тримали і допомагали їй на чужій землі.

Літак пішов на зниження, повільно опускаючись поміж хмарами. Перед очима замерехтіли спершу зелені поля і схожі на вигини трикутного шоколадного торта гірські вершини. Згодом — дахівки багатопверхівок, стрічки доріг. І ось літак вже торкнувся посадкової смуги й помчав у бік аеропорту. «Залишайтеся на місцях! Не розстібайте ременів безпеки і не вмикайте мобільних телефонів до повної зупинки...»

Коли сталевий птах спинився, пасажирів миттєво зіскочили кожен зі свого місця. Жінки, чоловіки з дітьми щільно заповнили увесь салонний простір до виходу, поспішаючи на зустріч з рідними. Моблоді серед них майже немає — не більше п'яти осіб. Дарина помітила двох жінок свого віку, які прилетіли на Батьківщину в супроводі італійців. Один з них тримає на руках однорічного хлопчика. Задивляється на італійця з дитиною.

Першими прибулих на Батьківщину через власні щупальця перепускають працівники паспортного і митного контролю аеропорту. Перевірку паспорта проходить безпроблемно. Митний контроль змушує її добряче понервувати. Даринину валізу відставляють зі стрічки. Митник суворим голосом наказує пройти з ним у спеціальну кімнату. Далі вимагає відкрити валізу.

— Що то там у вас за коробка всередині? — запитує строго.

— Коломба... італійська паска..

— Паска, кажете... Витягуємо все і показуємо. Звідки я знаю, що ви везете. Кажете «паска», а може бути неоподаткована електротехніка. Або й наркотики.

Він знущається чи це таке персональне для неї «Ласкаво просимо в Україну!»? Жінка покірно виставляє на стіл вміст валізи. З-під власного вбрання і подарунків для рідних витягує скуплені по сконто¹ в супермаркеті спагетті, упаковку з кількох баночок тунця, сир *Grana Padano*, оливкову олію *extravergine*, дві пляшки червоного вина *Grignolino d'Asti*, упаковку з двох пачок кави *Lavazza Oro*, дві стограмові упаковки *prosciutto crudo*, коробку з коломбою, прозорі упакування із загорнутими в різноколірні позолотки маленькими шоколадними яйцями всередині.

— Так... Для кого везете? — доскіпується митник.

— Для власної сім'ї. І продукти, і подарунки, — відповідає щиро. З перевозом багажу їй боятися нічого — усе в нормі, дозволеній авіаперельотами. Добре, що її попередили, як із митниками розмовляти. — ...тут лише гостинці... додому.

Суворий працівник митного контролю, недбало поперекидавши на столі її речі, а далі допитує:

¹ *Sconto* — знижка (*итал.*).

— Валюту ввозите?

— Небагато...

— Небагато — це не відповідь. Складайте все назад і покажіть паспорт. Скільки були в Італії? — Вимогливо простягає руку до Дарини.

— Два роки... Трохи більше... — Жінка похапцем вкладає всередину документа стоеврову купюру. У голові пролітає думка: «Аби тільки на цьому й скінчилося». Передає митникові. Серце несамовито калатає в грудях, готове розірвати їх і вискочити звідти назовні. На чолі проступають холодні краплини поту.

Він недбало гортає сторінки паспорта, зауважує гроші, мовчки ховає їх у кишеню. Після недовгої паузи, що видалася їй нескінченною, митник повертає документ. Його губи розтягуються в усмішці.

— Вітаємо в Україні!

Хух! Пронесло! Дарина нечутно, полегшено зітхає, застібає валізу й виходить у хол аеропорту. Прибулих з нею жінок зустрічають чоловіки й діти. Марія, яка сиділа поруч у літаку, зі сльозами на очах стискає в обіймах шестирічного хлопчика. Отак виростають сини й доньки без материнської любові. Поруч із хлопчиком ніяково усміхається п'ятдесятирічний чоловік. Уже як і нерідний почуввається. Марія зізналася Дарині: чотири роки з сім'єю не бачилася. З іншого боку обіймається з ріднею друга її сусідка по перельоту, шістдесятирічна Катерина. Катерину зустрічають донька з зятем і однорічною онукою у візочку. Дарина ковзає поглядом по головах людей, що товпляться довкруг неї, сподіваючись віднайти поміж ними рідне обличчя. Немає. Може, вона просто не бачить — тішить себе надією. А її можуть і не впізнати, бо ззовні змінилася. Модно вбрана: у червоний плащ, сині джинси, димчастого кольору мешти на зав'язку на товстій підшві. Волосся обстрижене, а для приховування сивини пофар-

боване у темно-каштанове, на голові — окуляри від сонця. І схудла кілограмів на п'ять, що на її й раніше не надто вгодованій фігурі добряче помітно. Особливо Даринина худобá відбилася на запалих щоках. Від схожості з нею колишньою хіба очі залишилися. Та й то тільки їхні колір і форма. У погляді на постійно поселилася тінь пережитого.

«Але ж і не дзвонить ніхто», — подумала. І сама себе одразу ж остудила: на італійський номер її не дзвонитимуть. Із маленької, перевішеної через плече торбинки дістає дорогий телефон. Конвертик із повідомленнями показує два непрочитаних. Здивовано відкриває. Італійський мобільний оператор *Wind* вітає в Україні й повідомляє про вартість дзвінків та есемес на території її Батьківщини. Ніби вона на це зважатиме! Скільки б не коштувало, дзвонитиме однаково. Її український номер через некористування давно недійсний. А італійський перед від'їздом на тридцять євро поповнила.

Набирає номер. Слухові перетинки розривають довгі й нудні, як завивання вітру в трубах, гудки. Слухає їх доки самі не обриваються. Набирає вдруге. Втретє. Те ж саме. У серце вповзає тривога — чи чого не сталося: не зустрічає, на дзвінки не відповідає. Неслухняними ногами прямує до виходу. Тоновані двері роз'їжджаються, випускаючи її назовні. Сонце яскраво б'є у вічі, пташиний щebet вітає Даринине прибуття на буковинську землю. Від аеропорту від'їздять автівки з прибулими, якими рідні везуть їх додому. Тягнучи за собою валізу, жінка неспішно йде до автобусної зупинки «Аеропорт». Не вистачає кількох кроків, аби встигнути на автобус, що поперед її очі від'їжджає до центру міста. Двадцять хвилин чекає наступного.

Дорогою до університетського гуртожитку, де на час навчання мешкає донька, роздивляється міські квартали

за вікном автобуса і вслухається в мелодію українських слів у перемовлянні поміж пасажирами. Рідна мова приємною хвилею закочується їй у вуха.

* * *

Круті гвинтові сходи ведуть на третій поверх гуртожитку. Назустріч Дарині вниз збігає зграйка студентів. Уважно вдивляється в їхні обличчя, шукаючи поміж них доньчине. Заходить у коридор, прямуючи до кімнати в його кінці. Жінку знову минають студенти. Тієї, кого шукають її очі, поміж них немає. Підходить до дверей. Бере за ручку. Відчинено. Заходить усередину. У горлі пересохло від хвилювання.

— Мирославо! Миросю! — кличе з порога. Слова розчиняються у тиші. Їй ніхто не відповідає. Швидко перебігає очима по кімнаті з трьома ліжками. На одному з них обличчям до стіни у позі зародка лежить її донька. Придивляється — дихає. — Миросю! — Втіхою тремтить Даринин голос.

За вікном шумить студентськими голосами гуртожитське подвір'я, а в кімнаті панує спокій. Може, спить?

— Миросю! — Дарина тихо підходить. Сідає поруч на ліжко. Торкається дівочого плеча. Зауважує розплющені доньчині очі. Кладе руку на її густе волосся. — Ти сама... Інші порозходилися? Спала? Я тебе збудила? Миросю... — Бачить, що донька байдужим поглядом дивиться у стіну перед себе. — Я тобі дзвонила, ти не відповідала. Визирала тебе, визирала. Але ти мене й не зустріла...

— Як же ж довго ти їхала, мамо... — надломленим голосом із нотками розпачу, не обертаючись, відповідає Мирослава.

Дарина відчуває, як кров гарячою хвилею вдаряє їй у мозок — заслужила. Заслужила на докори через свою тривалу відсутність вдома. Через відсутність у доньчино-

му житті. Хіба ж по телефону у клопотах і турботах розрадиш? Не розрадиш. Не пригорнеш. Проковтнувши гірке почуття провини, аби бодай якось виправдатись, удавано радісно влаштовує метушню.

— Чого ж це я тут розсілася й ні про що розбалакалася?! Я ж тобі подарунки привезла! Ти як тільки-но побачиш, одразу приміряти захочеш. Еге ж! — Біжить до валізи, відкриває. Дістає звідти елегантну червоно-кремову сукню з химерним візерунком і вишукані червоні туфлі на підборах. — Ось... дивися, яка сукня гарна! Ану, мерщій вставай, міряй! І туфлі диви-но які! Давай, давай, вставай швиденько. Приміряй! Подивимося, чи я з розміром вгадала.

Дарина підходить до дзеркала, прикладає сукню до себе: статура у жінки тонка, і вона б також, може, в обновку влізла. І гарно б виглядала. Тільки куди у її віці в рідному селі в такий строкатий наряд вибиратися? Старі односельчанки засміють, мовляв, геть з глузду з'їхала, у дівку бавиться. За спиною ще й обізвуть. Не Італія ж! Це там вона відчуває себе молодичкою, а тут, в Україні, жінкою, яка все найкраще у своєму житті вже прожила. Все, що їй залишається, — доньці допомагати.

— Ех... мені б твої роки, ото б я ще в такому вбранні пошпацерувала...

Замість схвалення й радісної відповіді чує Миросине шморгання носом. Придивляється уважніше у дзеркальне відображення: донька ледь чутно ковтає сльози. Материнське серце стискається. Відходить від дзеркала. Сукню кидає на стілець біля столу. Сідає на ліжко поруч з Мирославою. Донька також сідає, мовчки міцно обіймаючи маму.

— Закохалася, а він на тебе й не дивиться? — висловлює припущення Дарина. — Та то пусте! Через таке й побиватися не слід. Ти у мене он яка красуня довгокоса... твоє

тебе знайде. А закоханість — почуття тимчасове. Без взаємності швидко гасне. — Вона впевнена: говорить саме те, що потрібно.

Зовсім неочікувано для неї Мирослава захлинається в риданнях. Дарину огортають тяжкі здогадки — вірогідно, її дитині збаламутили голову. Жінці бракне повітря. Слова застрягають у горлі. Ковтає слину й заледве вичавлює з себе:

— Хто він?

Мирослава горнеться до Дарини. Кладе їй голову на плече — як добре, що вона врешті приїхала. Кому, як не мамі, можна довіритися.

— ...мам... мам... я... я вагітна... Як тепер бути? Що робити?..

Дарина приголомшена. Вона зовсім не очікувала такого зізнання. Впевнена, була б поруч, на Батьківщині, такого б з її Миросоєю не трапилося. Невідомо ще, хто батько дитини. Із Михасевої причетності питання «як бути?» і «що робити?» не повинні виникати. Міцніше тулить до себе доньку. І врешті знаходить слова, що мали б заспокоїти.

— Ми щось придумаємо. Не плач... — Гладить Мирославине пишне волосся, що хвилями спадає на дівочі плечі.

Врешті донька, приголублена й заспокоєна маминими руками, перестає схлипувати.

— Мам... завтра вихідний. Усі дівчата по домах роз'їхалися. А я до батька... до батька не можу... боюся... не готова зараз безтурботність зображати... на Великдень приїду. Добре? Залишишся зі мною до завтра? — не просить. Благає.

— З радістю, Миросою! — Дарина, як у дитинстві, цілує доньку в потилицю. — А тепер швидко вставай і їдьмо в місто! Погуляємо. Повечеряємо, де смачно. Мені так пирогів хочеться, аж на очі не бачу. Не можна допускати, аби гіркі думи нам мозок роз'їдали. Поки людина жива

і в доброму здоров'ї, немає такої проблеми, яка б не піддавалася вирішенню. — Для інших Дарина завжди і потрібні слова знаходила, і підтримати та заспокоїти вміла. А як із власним хвилюванням раду давати — не знала.

— Я зараз... — Мирося встає з ліжка, виходить з кімнати до ванної. Довго стоїть перед дзеркалом, роздивляючись наслідки власних ридань — набряклі очі та підпухле від сліз обличчя. З відкритого крана тече холодна вода. Набирає її у складені човником долоні й кілька разів вмивається. Зазирає у дзеркало. Обличчя відсвіжіло. Злегка поплескала себе долонями по щоках. Подивилася на власне відображення ближче. Тепер можна і в місто. Повертається в кімнату. Тягнеться до косметички, підмальовує вії, запудрює підпухлість від сліз. Дарина подає Миросі куплену для неї легеньку кремовею кольору коротеньку модну італійську курточку.

— Твоя! Ану, вберися!

Мирослава одягає куртку поверх сорочки.

— Дякую, мам! — Задоволено цілує Дарину.

Атмосфера вечірніх Чернівців саме така, як їм треба, щоб розвіяти. Кінець квітня тішить першим по-справжньому теплим весняним вечором. Сподіватися на таку ж погідність завтра марне — температура повітря в цьому місяці змінна, як настрої вагітної жінки.

Гомін людських голосів глушить власні думки. Мирослава, цілковито довірившись Дарині, розповідає про блакитноокого, на рік від себе старшого, модника. З Андрієм познайомилася наприкінці минулого року на конкурсі «Міс і містер університет», куди обоє прийшли як глядачі. Більше місяця юнак проявляв до неї увагу і симпатію, домагаючись прихильності. Скористався святом закоханих. Важко не повірити хлопцеві, який такого вечора приїжджає до тебе на авто, дарує троянду і везе розважатися у нічний клуб. Задурих. І зник.

«Як усе прозаїчно банально, — думає Дарина. — Авто, троянда, клуб — примітивний комплексний набір, щоб остаточно зламати опір не звиклої до такої уваги сільської дівчини, з якою хочеться переспати. Авто — не інакше як подарована йому батьками зручність, щоб улюблений син не мав проблем із пересуванням. Троянда — приємний найдешевший подарунок до свята закоханих. Клуб...» Дарина переконана, що її Мирося купилася не на весь цей дешевий фарс. Її доньці забракло уваги та любові.

— Ти його прізвище знаєш?

— Так... — Мирослава назвала Андрієве прізвище і розповіла все, що їй відомо про молодого чоловіка.

Дарина помовчала, зважуючи почуте.

— Надія є. Знайдемо, — запевнила.

СОН В РУКУ

В суботу зранку Мирослава збирається у бібліотеку. З гуртожитку Дарина виходить разом із донькою. Далі рушають у різні боки. Їде в міську поліклініку. Давно не перевірялася: плановий контроль задля певності, що все з нею гаразд.

Під дверима гінекологічного кабінету очікують своєї черги дві жінки. Одна зовсім молоденька, чи й не Миросина однолітка, друга — тридцятирічна.

У молодшої, наскільки Дарина може визначити на око по тоненькій статури з випнутим животом, середина вагітності. «Так матусині фігури зберігають синочки», — згадує Дарина слова однокурсниці на своє зауваження, що ззаду її вагітність видає лише широка хода. А стегна, якими вузькими були, такими й залишилися. Бо живіт уперед подався. Дарина, коли Миросею вагітна ходила, вшир розлізлася.

У тридцятирічної, по її розпливчастій безформній фігурі, де талія зі стегнами злилися в одне ціле, можна на двоє гадати — вагітна не вагітна. Відповідь на це запитання вона, ймовірно, й бажає отримати. Зрештою, як і Дарина. У жінки, якій за сорок, всяке трапляється: і рання менопауза, і пізня вагітність. Будь-які больові відчуття й інші прояви, що характеризують один зі станів, у Дарини

відсутні. Може, вона й марно хвилюється. Однак краще знати напевне. Підходить її черга.

— Проходьте, — привітно запрошує лікарка. Запитає й запише в карточку Даринині ім'я й прізвище. Не змінюючи м'якості голосових інтонацій, наказує знімати одяг й лягати на кушетку. Вдягає рукавички. Змащує їй живіт. Проводить УЗД-огляд. Екран повернутий до Дарини боком, і вона нічого на ньому не бачить. Погляд лікарки зосереджено серйозний. Довгу мить медпрацівник мовчить. І знову говорить-наказує:

— Добре! Можете одягатися.

Дарина встає з кушетки. Вдягається. Лікарка знімає рукавички, викидає їх у смітник. Мие руки. Сідає за стіл і карлячкуватим почерком щось пише у її карточці. Пропонує Дарині сісти навпроти. Усміхається:

— Маю для вас гарну новину. Ви — вагітні...

«...вагітні...» Усі звуки навколо вмиють затихають: слова медпрацівника долітають до неї глухими ударами палиці об металеву огорожу. О, ні! Цієї вагітності їй не треба! Мирося... вона... Мирося... із Миросеєю вони залагодять. А їй ніяк не можна. Поки Дарина приголомшено мовчить, лікарка веде далі:

— Термін ще зовсім невеликий. Вагітність — п'ять тижнів. Наразі все йде добре: зародок формується без відхилень. Однак, як кажуть, береженого Бог береже. На цьому терміні маєте особливо берегтися від інфекцій. А зважаючи на те, що вагітність пізня, зважаючи на ваш вік, категорично забороняю нервувати. Важких баняків, відер з водою не піднімати. Постарайтеся уникати всіякої важкої роботи. Бережіть себе. Відпочивайте. Відпочивати треба багато. Гуляйте. А при будь-яких підозрілих проявах і ускладненнях одразу ж до мене. Сподіваюся, ви мене добре зрозуміли? — Подає Дарині її карточку.

Трохи оговтавшись від новини, плутаючись у словах, майже шепоче:

— Я не можу... цю дитину... не можу її народжувати. У мене робота... тяжка... в Італії... треба їхати. А якби мені... аборт? — І вже впевненіше: — Можна мені аборт? У мене гроші є... скільки треба...

Усмішка миттєво зникає з вуст лікарки. Обличчя хмурніє.

— Бог вам послав дитинку, а ви... але не я вам суддя. Думайте і вирішуйте.

Дарина виходить із жіночого кабінету. Швидко прямує на тролейбус — їде на автовокзал, до міських камер схову. Забирає звідти валізу. Йде на автобус, який повезе її додому.

* * *

Споглядаючи із вікна населені пункти, що змінюють один одного за вікном, картинки гірських краєвидів, несподівано згадує сон у літаку. Так ось до чого їй приснилися Черемош і їхня річка Виженка — вагітність, про яку тоді ще не знала. Термін невеликий. На п'ятому тижні воно ще й на дитя не схоже. Пуголовок. Може, й викидень статися, що і від вбивства новозародженого життя її вбереже, і сім'ю від руйнування захистить. Або й по-іншому якимось обставини повернуть. Рішення про аборт вирішує відкласти: побачить, як усе складатиметься.

Старий автобус під'їжджає до придорожньої каплички. Зупиняється. Дарина виходить, витягаючи за собою валізу. Автобус, попихтівши, як дідуган біля молодички, рушає далі. Жінка роззирається навколо. Знайомі місця. Люба серцю й очам Буковинська Гуцульщина. Рідна Виженка. Гірське село оповите сизою барвою холодного весняного дня. Гілля дерев ще голі. Глибоко вдихає на повні груди кришталєво чисте карпатське повітря. Карпати, як окрема держава, із власним, повторюваним із

покоління в покоління, стилем життя. Вівці та кози — його незмінний атрибут. Чорні, білі й сірі створіння випасаються майже при дорозі, за огорожею, позаду мурованої скульптури бика, з морди якого тече цілюща джерельна вода. На її металевому кінці підвішене старе металеве горнятко. Дарина підходить до скульптури, мочить руки у м'якій студеній воді, вмиває обличчя. Набирає воду в долоні. П'є. Знову набирає. По цю воду в їхнє село їдуть і йдуть мешканці усіх поблизьких сіл і міст. І не тільки. І з віддалених регіонів України по неї з бідонами прибувають. Вода з виженського джерела і слабкий зір відновити допомагає, і хворі шлунок із печінкою лікує. Бабуся Дарині розповідала, що воду з цього джерела ще турки і австрійські вояки пили. Старенька з приємністю поринала в спогади австро-угорських часів Виженки, у які їй пощастило жити. Їхнє невеличке містечко відвідували численні любителі лещетарського спорту. Слава про місцевий гірськолижний курорт розносилася не лише в найближчих околицях, а по всій колишній імперії. Про ті роки в сучасній Виженці донині нагадують кілька курортних вілл. Відтоді й популярна говірка збереглася, що в кількох словах віддзеркалює унікальну красу їхньої гірської землі: для своєї відпустки на Землі Господь Бог обрав би Буковину.

Центральною вулицею сучасної Виженки туристичний шлях веде до перевалу Німчич. На Німчич і Леся Українка колись ходила. «Іде мені на стрічу ставна жінка з високим відкритим чолом, здалеку видно, що не з наших, гірських, вона. Дуже вже панська. Задивилася я на неї. Трохи часу потому пройшло, коли одного разу в газеті її портрет уздірла. А під ним — її вірші. Тоді й довідалася, що з великою українською поетесою я у нашому селі перестрічалася», — сповнена гордості, що мала в своєму житті таку важливу зустріч, згадувала бабуся.

Знайомою дорогою, у напрямку невеликого водоспаду на річці Виженці, Дарина прямує в село. Мекають вівці, бекають кози. Гірське повітря проникає у її легені. Мозок дурманить приспане на чужині усвідомлення власної достичності й належності до нащадків найдавнішого карпатського племені уличів. Гуцулка. У ній від дідів-прадідів тече гуцульська кров.

Назустріч Дарині простує вісімдесятилітня бабуся Марія з вовною — будуть нові ліжники або ковдри.

— Слава Ісу, дай вам Бог доброго здоров'я, пані Маріє! — вітає її Дарина.

— Навіки слава! Най Бог помагає! — усміхаючись, відгукується старенька. Ненадовго спиняється й неспішно прямує далі своєю дорогою.

Дарина наближається до хисткого підвісного місточка над річкою Виженкою. Обережно затягує на нього валізу. Збоку баба Анна вантажить штучні квіти на підвісний візок, що доправляє їх на другий берег. Вона придивляється до Дарини своїм слабким зором. Впізнає.

— Слава Ісу... — вітається. — Бачу, ви там геть італійкою стали! — Прискіпливо озирає її з голови до ніг. — У відпустку приїхали? Надовго?

Дарина привітно киває у відповідь.

— Навіки слава! Як Бог дасть... — Повільно ступає нестійким містком, переходячи на другий бік.

У той же ж час баба Анна відправляє наповнений візок і він, паралельно Дарининим крокам, котиться тросами через річку.

— Добрий день! — голосно вітає Дарину темноокий молодий шатен, внук Анни. Він на тому березі крутить трос, приймаючи візок зі штучними квітами. — З приїздом вас!

— Доброго дня, Михасю! Дякую! — відповідає Дарина.

Неподалік на березі деренчить заведений мотоблок. Від нього неквапно відходить міцний широкоплечий чоловік.

ЗМІСТ

Зустріч	7
Сон в руку.. ..	17
Баданте	27
Оливковий урожай	51
Руки в мозолях.. ..	58
У всьому винна... донька	64
Харчами не перебирають	72
Туалет посеред двору	79
Залишиться одна	92
Український Великдень	98
«Загублений» кулон.. ..	109
Небажане прощання	123
Одруження скасовується	132
Подарунок і викриття	140
Наодинці з собою	153
Прощання з Італією	164
Повернення блудниць	176
Сватання	189
Неочікувані туристи	197
...З чистої сторінки	205
Сила вогню	217
Поминання	225
Народження нового	233

Літературно-художнє видання

ОЛЕНДІЙ Леся
Гніздо горлиці

Роман

На основі кіносценарію «Гніздо горлиці»,
створеного за мотивами однойменного кінороману Василя Мельника

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 20.12.2016. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 12,6. Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а. E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Олендій Л.

О-53 Гніздо горлиці : роман / Леся Олендій. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 240 с.

ISBN 978-617-12-2275-5

Подякують, горлиці будують свої гнізда лише там, де живуть щасливі люди... Дарина пишалася своєю родиною, красунею донькою, яка навчалася в університеті. У минулому два роки заробітчанських поневірянь в Італії заради майбутнього сім'ї. Роботи Дарина не цуралася ніякої — і ось тепер повертається... Та чому в гостинці, солодких великодніх італійських «голубах», їй вчувається гіркота? Через побачене вдома, через спогади, що не дають спати? Чи через маленьке життя десь під її серцем?..

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Билгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Режордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Іюм, пл. Діона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукяшівка, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубінків, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дітячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селдове, вул. Карла Маркса, 10 (будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минаїська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безкоштовний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua